

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 20. september 2000

om den støtteordning, som Italien agter at gennemføre i medfør af § 14 i regionen Sardinien's lov af 4. februar 1998 om bestemmelserne for en fremskyndelse af brugen af EUGFL-midler (Udviklingssektionen) og hasteindgreb til fordel for landbruget

(meddelt under nummer K(2000) 2753)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(2001/95/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med denne artikel ⁽¹⁾ og under hensyntagen til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Sagsforløb

- (1) Ved brev af 18. marts 1998 anmeldte Italien over for Kommissionen de støtteforanstaltninger, som Italien havde til hensigt at yde i medfør af regionen Sardinien's lov af 4. februar 1998 (herefter kaldet »regionalloven«) om bestemmelserne for en fremskyndelse af brugen af EUGFL-midler (Udviklingssektionen) og hasteindgreb til fordel for landbruget. Ved brev af 11. august 1998, ved brev af 9. december 1998 og ved brev af 4. marts 1999 fremsendte Italien yderligere oplysninger til Kommissionen.
- (2) Ved brev SG(99) D/3464 af 17. maj 1999 underrettede Kommissionen Italien om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for de støtteforanstaltninger, der er omhandlet i regionallovens § 14. Ved samme brev noterede Kommissionen sig, at de italienske myndigheder havde forpligtet sig til at ophæve regionallovens §§ 10, 11, 12, 13, 15, 17, 19 og 21, og den underrettede Italien om, at den ikke ville gøre indsigelse mod de i § 6, 16, 18, 20, 22 og 23 omhandlede foranstaltninger.
- (3) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽²⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den omhandlede støtte.
- (4) Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger fra interesserede parter. Italien fremsatte sine bemærkninger ved brev af 22. juni 1999.

⁽¹⁾ EFT C 220 af 31.7.1999, s. 4.

⁽²⁾ Se fodnote 1.

II

Beskrivelse af støtten

- (5) I henhold til § 14 er regionalforvaltningen berettiget til at yde støtte, der tager sigte på at erstatte tab, som skyldes tidligere ugunstige vejrforhold, dyresygdomme eller plantesygdomme, med op til 100 % af det lidte tab. Der er i loven taget udtrykkeligt højde for, at disse bidrag kan være et supplement til den støtte, som allerede er blevet ydet på grund af sådanne begivenheder. Såfremt bevillingerne er knappe, tildeles støtten først og fremmest til de landbrugere, som har optaget eller er ved at optage lån, der har til formål at betale de forfaldne rater og de morarenter, de ikke har været i stand til at betale som følge af deres produktionstab på grund af naturkatastrofer.
- (6) I deres breve gør de italienske myndigheder opmærksom på, at foranstaltningen tager sigte på at erstatte de tab, der skyldes 24 klimatiske begivenheder, som fandt sted på Sardinien fra 1988, og som er sammenfattet i nedenstående tabel, samt tab som følge af epizootier, der indtraf mellem 1990 og 1997. De italienske myndigheder understreger, at for alle tabenes vedkommende opfylder ansøgningerne om erstatning Kommissionens sædvanlige betingelser for en sådan støtte, og de blev indgivet og behørigt dokumenteret på daværende tidspunkt, men det var ikke muligt at yde støtten på grund af manglende midler på budgettet.

Begivenheder	Retsgrundlag Lov nr. 590 af 15.10.1981; lov nr. 185 af 14.2.1992; lov nr. 198 af 13.5.1985; regionallov nr. 11 af 20.3.1989 (støtte nr. 91/89, godkendt af Kommissionen); regionallov nr. 12 af 10.6.1974; regionallov nr. 28 af 10.4.1978 (D.A. = udvalgsdekret)
1. Tørke — 1988/1989 (Sardinien)	D.A. 2820/89
2. Tørke — 1989/1990 (Sardinien)	D.A. 48/91 — 378/91
3. Kraftige regnbyger — november 1989 (Cagliari)	D.A. 1658/90
4. Stærk blæst — februar 1990 (Cagliari)	D.A. 1682/91
5. Stærk blæst — marts 1990 (Nuoro)	D.A. 1659/90
6. Haglbyger — august 1990 (Cagliari)	D.A. 78/SI/91
7. Kraftige regnbyger — oktober 1990 (Cagliari)	D.A. 81/SI/91
8. Haglbyger — oktober 1990 (Cagliari)	D.A. 49/SI/91
9. Gentagne regnbyger — december 1990 (Sassari)	D.A. 82/SI/91
10. Blæst — april 1991 (Oristano)	D.A. 115/SI/92
11. Frost — april 1991 (Cagliari)	D.A. 116/SI/92
12. Haglbyger — april og maj 1991 (Cagliari)	D.A. 114/SI/92
13. Kraftige regnbyger — november 1991 (Sassari)	D.A. 19/SI/93
14. Stærk blæst — december 1991 (Oristano)	D.A. 18/SI/93
15. Stærk blæst — december 1991 (Sassari)	D.A. 20/SI/93
16. Frost — december 1991/januar 1992 (Cagliari)	D.A. 17/SI/93
17. Kold blæst — februar/marts 1993 (Sassari)	D.A. 161/SI/93
18. Stærk blæst — marts 1993 (Cagliari)	D.A. 160/SI/93

Begivenheder	Retsgrundlag
	Lov nr. 590 af 15.10.1981; lov nr. 185 af 14.2.1992; lov nr. 198 af 13.5.1985; regionallov nr. 11 af 20.3.1989 (støtte nr. 91/89, godkendt af Kommissionen); regionallov nr. 12 af 10.6.1974; regionallov nr. 28 af 10.4.1978 (D.A. = udvalgsdekret)
19. Haglbyger — marts 1993 (Cagliari)	D.A. 165/SI/93
20. Kraftige regnbyger — oktober/november 1993 (Cagliari — Nuoro)	D.A. 128/SI/94
21. Tørke — 1994/95 (Sardinien)	D.A. 18/SI/96
22. Stærk blæst — april 1994 (Sassari)	D.A. 191/SI/94
23. Stærk blæst — maj 1995 (Sassari — Nuoro)	D.A. 237/SI/95
24. Haglbyger — juni 1996 (Cagliari)	D.A. 306/SI/96

- (7) Selv om der ikke er taget højde for nogen præcise frister for støtteudbetalingen i hverken traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), eller Kommissionens almindelige praksis for ydelse af støtte til erstatning for ugunstige vejrforhold, der kan sidestilles med naturkatastrofer, var Kommissionen i sin beslutning om at indlede proceduren af den opfattelse, at det i ovennævnte bestemmelser var underforstået, at støtteudbetalingen burde finde sted inden for et rimeligt tidsrum efter den pågældende begivenheds forekomst. Ydelsen af en støtte flere år efter den pågældende begivenhed (i dette tilfælde op til ti år efter) indebærer efter Kommissionens mening en konkret risiko for konkurrenceforvridning. Såfremt det er lykkedes de berørte producenter at dække de tab, de har lidt på grund af den skadevoldende begivenhed, vil en erstatning flere år efter få samme økonomiske virkning som en driftsstøtte. Hvis de tab, der er forårsaget af den skadevoldende begivenhed, til gengæld ikke har kunnet dækkes og stadig medfører finansielle vanskeligheder, er det efter Kommissionens opfattelse nødvendigt at være opmærksom på risikoen for, at støttebevillingen ikke opfylder de strenge betingelser, som er fastlagt i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder⁽³⁾. Hvad det foreliggende tilfælde angår, har Kommissionen i den forbindelse konstateret, at hvis bevillingerne ikke er tilstrækkelige til at erstatte alle de lidt tab, er det ikke de hårdest ramte producenter, der får førsteprioritet, men derimod dem, der har nogle lån, som skal indfries. Kommissionen mener, at det med hensyn til denne bestemmelse i det mindste er rimeligt at spørge sig selv, om hovedformålet med den foreslåede foranstaltning ikke i virkeligheden er at støtte de producenter, som har finansielle vanskeligheder.
- (8) Når der er tale om støtte med det formål at erstatte opdrætternes tab som følge af epizootier, er støtteberettigelsen desuden underlagt visse betingelser ifølge Kommissionens almindelige praksis. Disse betingelser har navnlig at gøre med eksistensen af fællesskabsbestemmelser eller nationale bestemmelser, som giver de ansvarlige myndigheder mulighed for at iværksætte nogle passende foranstaltninger for at bekæmpe den pågældende sygdom, foretage en indsats for at udrydde sygdommen, især i form af obligatoriske foranstaltninger, som udløser en erstatning, eller oprette et overvågnings- og alarmsystem i den indledende fase. Som følge heraf er det udelukkende de smitsomme sygdomme af betydning for offentligheden og ikke de tilfælde, som landbrugerne rimeligt nok må finde deres egen løsning på, der kan give anledning til støtteforanstaltninger. I sin beslutning om at indlede proceduren gav Kommissionen udtryk for, at de italienske myndigheder ikke havde fremsendt de oplysninger, der var nødvendige for at konstatere, om disse betingelser er overholdt.
- (9) Kommissionen besluttede ikke at gøre indsigelse mod anvendelsen af § 14 med det formål at erstatte de tab, som producenterne af konsumtomater havde lidt på grund af den gule tomatvirus i høstårene 1994-95, 1995-96 og 1996-97, da den var af den opfattelse, at denne støtte faldt ind under undtagelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra c). I betragtning af det generelle anvendelsesområde for regionallovens § 14 understregede Kommissionen dog, at eventuelle yderligere støtteforanstaltninger med det formål at erstatte tab, der var forårsaget af plantesygdomme, skulle anmeldes særskilt i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3.

⁽³⁾ EFT C 288 af 9.10.1999, s. 2.

III

Italiens bemærkninger

- (10) De italienske myndigheder fremsendte deres bemærkninger ved brev af 22. juni 1999, og de fremsendte senere supplerende bemærkninger ved brev af 15. juni 2000.
- (11) I deres brev af 22. juni 1999 konstaterer de italienske myndigheder med tilfredshed, at Kommissionen har besluttet ikke at gøre indsigelse mod støtten til tab, der skyldes plantesygdomme, og de meddeler, at de trækker deres forslag tilbage om støtte til tab, som skyldes dyresygdomme. Med hensyn til erstatningen for tab, der skyldes ugunstige vejrforhold, fremsætter de italienske myndigheder følgende bemærkninger.
- (12) Den påtænkte støtte er et supplement til den støtte, der allerede er blevet ydet som følge af skadevoldende begivenheder, og som ikke overstiger det økonomiske tab, landbrugerne reelt har lidt. Set ud fra et generelt synspunkt er støtten i overensstemmelse med Kommissionens bestemmelser ⁽⁴⁾, hvor der tages højde for en erstatning på op til 100 % af det lidt tab. Den er desuden i overensstemmelse med traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), hvor der ikke tages højde for begrænsninger af nogen art bortset fra den underforståede begrænsning af skadebeløbets størrelse. Da der er tale om en bestemmelse i traktaten, må denne bestemmelse anses for at svare til en national forfatnings bestemmelse, og i retskildernes hierarki har den således en højere placering. Som følge heraf mener regionen Sardinien, at fællesskabslovgivningen ikke burde forhindre en medlemsstat i at handle i tråd med tankegangen i artikel 87, stk. 2, litra b), da den støtte, der tager sigte på at erstatte op til 100 % af de tab, der er forårsaget af naturkatastrofer og af andre usædvanlige begivenheder, er forenelig med fællesmarkedet.
- (13) Hverken i traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), eller i Kommissionens hidtidige praksis er der taget højde for betalingsfrister for støtte, der har til formål at erstatte de tab, der skyldes usædvanlige og ugunstige vejrforhold. De italienske myndigheder er af den opfattelse, at en sådan grænse under alle omstændigheder bør fastlægges på forhånd, så alle medlemsstaterne ligestilles, og så alle garanteres retssikkerhed. Desuden er begrebet »et rimeligt tidsrum«, som Kommissionen nævner, et subjektivt begreb. Det skaber således ikke en situation med retssikkerhed, det kan give anledning til forskelsbehandling, og det medfører en konkret risiko for, at medlemsstaterne handler på forskellige måder. Der er et bevis herpå i samme brev, nemlig i afsnittet om erstatning som følge af plantesygdomme, hvor Kommissionen erklærer, at det forløbne tidsrum mellem skadens forekomst og støtteudbetalingen »ikke er urimeligt«. Skaden skete i høstårene 1994-95, 1995-96 og 1996-97. Kommissionen anser således en støtte, hvor der tages højde for skadevoldende begivenheder, som fandt sted i 1994 eller senere, for »rimeligt«. De italienske myndigheder er naturligvis enige i Kommissionens vurdering af erstatninger for de skader, der skyldes den gule tomatvirus. Set ud fra et logisk synspunkt og for at opnå ligebehandling havde regionen Sardinien dog ventet, at der blev givet tilladelse til den supplerende støtte til naturkatastrofer, som fandt sted i 1994 eller senere.
- (14) De italienske myndigheder bemærker ligeledes, at der i artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ⁽⁵⁾ står, at Kommissionens beføjelser til at kræve tilbagebetaling af ulovlig støtte er begrænset til en periode på ti år, hvilket vil sige, at de forældes efter ti år. Når det forholder sig sådan, at landbrugsbedrifterne skal være udsat for følgerne af ulovlig udbetalt støtte i ti år med tilbagevirkende kraft, kan de italienske myndigheder således ikke forstå, hvorfor landbrugsbedrifterne ikke må få gavn af de positive virkninger af forenelig støtte i et tilsvarende tidsrum. Regionalforvaltningen er derfor af en opfattelse, der stemmer overens med Kommissionens egne vurderinger, nemlig at en tilbagebetalingsperiode på ti år kan betragtes som rimelig, og man kan under alle omstændigheder ikke benægte rimeligheden af den periode, der strækker sig fra 1994.
- (15) Hvad angår de bekymringer, som Kommissionen gav udtryk for med hensyn til virkningerne af en støtte, der udbetales flere år efter den skadevoldende begivenhed, gør Kommissionens argumenter det efter de italienske myndigheders mening næsten umuligt at yde støtte til naturkatastrofer, og artikel 87, stk. 2, litra b), bliver således helt forgæves. Dilemmaet opstår nemlig fra høståret efter det år, hvor begivenheden fandt sted, det vil sige på det tidspunkt, hvor man skal vurdere, om tabene er blevet dækket eller ej. Der kan dog ikke ydes støtte på grund af naturkatastrofer i nogen af de to

⁽⁴⁾ Arbejdsdokument, der er rettet til arbejdsgruppen om konkurrencevilkårene for landbrugssektoren, og som omhandler rammerne for statsstøtte i tilfælde af skader på landbrugsproduktionen eller landbrugets produktionsfaciliteter (dok. VI/5934/86 Rev.2).

⁽⁵⁾ Den nuværende artikel 88 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

tilfælde, da der ifølge Kommissionen er tale om enten driftsstøtte eller støtte til kriseramte virksomheder. På det praktiske plan er de italienske myndigheder desuden af den opfattelse, at Kommissionens teori vil skabe nogle alvorlige hindringer for gennemførelsen af traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), og at den vil gøre støtten utåleligt bureaukratisk. Hver gang ville det nemlig være nødvendigt — medmindre støtten bliver udbetalt i det høstår, hvor den skadevoldende begivenhed har fundet sted — at foretage nogle omhyggelige undersøgelser for at konstatere, om tabene er blevet dækket eller ej.

- (16) De italienske myndigheder bemærker ligeledes, at udbetalingen af støtte på grund af ugunstige vejrforhold som regel sker et godt stykke tid efter, at den skadevoldende begivenhed har fundet sted. Umiddelbart efter begivenheden — der i øvrigt kan være af længerevarende karakter — foretager landbrugsteknikerne fra Ersat, som er den regionale myndighed for teknisk bistand, nemlig en vurdering af skadernes procentvise omfang i det ramte geografiske område og af det procentvise omfang af de tab, producenterne har lidt i forhold til bedriftens salgare bruttoproduktion, der beregnes ud fra de normale produktionsniveauer i den sidste treårsperiode. Teknikerne udfærdiger herefter en rapport, som bliver fremsendt til landbrugsudvalget og vurderet af dette. Hvis udvalget mener, at der er basis i lovgivningen for at betragte den skadevoldende handling som usædvanlig, foreslår det senest 60 dage efter begivenhedens afslutning regionsstyret, at der i den forbindelse træffes en afgørelse, hvor det også anføres, hvilken støtte der skal ydes. Afgørelsen bliver herefter fremsendt til ministeriet for landbrugspolitik, som, hvis det godkender forslaget, udsteder et dekret herom til offentliggørelse i Italiens statstidende (*Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*). Landbrugsudvalget udsteder så et andet dekret for at definere støttemodtagerne, den type støtte, der skal ydes, samt ansøgningsfristen, som sædvanligvis er 60 dage regnet fra dekretets offentliggørelse i regionens officielle tidende (*Bollettino ufficiale*). Når ansøgningsfristen er udløbet, bliver ansøgningerne vurderet enkeltvis for at konstatere, om der er nogle subjektive og objektive betingelser for at få adgang til støtten, og for således at fastsætte støttens omfang. De kontorer, der behandler sagerne, har ikke så meget personale til rådighed, og ofte beskæftiger de sig også med andre foranstaltninger inden for landbruget. Når der er mange sager (hvis der er tale om nogle omfattende begivenheder, kan der være tusindvis af ansøgninger), kan det tage kontorerne flere år at behandle dem alle. Desuden sker der ofte det, at begivenhederne finder sted samtidig, at der kan være forsinkelser i bevillingen og tildelingen af offentlige midler, og at den vedlagte dokumentation ikke altid er, som den skal være. Støtteudbetalingsperioden kan derfor strække sig over flere år.
- (17) Med hensyn til dette punkt konkluderer de italienske myndigheder, at selv om der i det foreliggende tilfælde kunne være tvivl om, hvorvidt der er tale om driftsstøtte og støtte til kriseramte virksomheder, er det dog stadig en kendsgerning, at bedrifterne har lidt skade, og at denne skade ikke er blevet erstattet fuldstændigt.
- (18) Efter de italienske myndigheders mening er det i lyset af denne kendsgerning, at man skal vurdere den risiko for konkurrenceforvridning, som Kommissionen frygter. Når en skadevoldende begivenhed har fundet sted, befinder de bedrifter, der ikke har lidt skade, sig rent faktisk i en fordelagtig situation, og de forbedrer konkurrencevilkårene til deres egen fordel. Man fjerner denne ufrivillige konkurrenceforvridning, hvis og når skaden bliver erstattet fuldstændigt. Såfremt en sådan skade bliver erstattet for sent, vil de ikke-skadelidte bedrifter have en konkurrencefordel i forhold til deres udgangspunkt, og det vil de i al den tid, forsinkelsen varer. Såfremt skaden derimod bliver delvist erstattet, vil de ikke-skadelidte bedrifter styrke deres egen fordel, selv om det kun er delvist. De italienske myndigheder er derfor af den opfattelse, at en forsinket betaling af den pågældende støtte — også selv om der er tale om flere års forsinkelse — ikke kan betragtes som andet end en sen genoprettelse af den balance, der var blevet ændret i forhold til udgangspunkterne. Hvis konkurrencevilkårene er blevet ændret i denne periode, er dette udelukkende sket til skade for de bedrifter, som er blevet ramt af naturkatastrofer. Det, at man ikke vil godkende den erstatning, der er planlagt med den omtalte bestemmelse, er således ensbetydende med, at man styrker nogle uretmæssigt opnåede fordele. Det er naturligvis muligt at sætte en tidsbegrænsning. Som tidligere nævnt anser de italienske myndigheder en periode på ti år for at være rimelig.
- (19) De italienske myndigheder hævder ligeledes, at den erstatning, der skulle ydes efter artikel 87, stk. 2, litra b), på grund af selve sin karakter er helt uafhængig af landbrugernes økonomiske og finansielle situation. Der er med andre ord tale om en erstatning, der alene skal udbetales af den årsag, at den skadevoldende begivenhed har fundet sted. Samme kriterium bør således gælde for supplerende erstatninger som den planlagte. Denne argumentation er efter de italienske myndigheders mening et svar på Kommissionens bemærkninger om den førsteprioritet, man giver producenter, som har

optaget lån til den almindelige rentesats for at dække tabene, såfremt bevillingerne ikke er tilstrækkelige. Der er tale om en dobbelt problemstilling. I praksis er der nemlig ingen tvivl om, at eftersom der kan komme tusindvis af ansøgninger, vil nogle af dem blive behandlet først, mens andre bliver behandlet efter flere år, hvilket afhænger af personalets arbejdsbyrde, den tid, det tager at foretage kontrollerne, og dokumentationens fuldstændighed eller mangel på samme. Hvad de nødvendige finansielle ressourcer angår, er det i øjeblikket ikke til at vide, hvilke bevillinger regionens lovgivende myndighed vil sætte af til støtten. Det må dog forudses, at det bliver nødvendigt at sørge for flere bevillinger i andre perioder, og dette under hensyntagen til de offentlige finansers aktuelle situation. Det er klart, at hvis der bliver tale om delbevillinger til den foreslåede foranstaltning, vil støtteudbetalingen blive foreløbigt afbrudt, når den første bevilling er opbrugt.

- (20) De italienske myndigheder bemærker desuden, at den nationale lovgivning, som det drejer sig om, under alle omstændigheder udelukker en omfattende gruppe bedrifter fra at få erstatning for skader, der skyldes usædvanlige og ugunstige vejrforhold. I Italien er erstatningsberettigelsesgrænsen nemlig sat til 35 % af den årlige salgbare bruttoproduktion, det vil sige af den normale produktion. For det første skal denne betingelse være opfyldt for gennemsnittet af det pågældende geografiske område. Det betyder, at der godt kan være nogle bedrifter, som har lidt en betydelig skade, men de kan ikke modtage erstatning, fordi skaderne i området ikke når op på 35 % i gennemsnit. For det andet kan bedrifter, der ligger inden for de pågældende områder, godt have lidt skade for nogle produkters vedkommende, men da de fremstiller flere forskellige produkter, når de måske ikke op på et tab på 35 % af bedriftens normale produktion. For det tredje er erstatningen altid delvis, både når det gælder investeringstab (hvor erstatningsgraden er på 50 % eller 100 %), og ikke mindst når det gælder produktionstab, som i de fleste tilfælde ikke overstiger det ringe beløb af 3 mio. ITL. Det er således en ofte meget betydelig del af skaderne, der skal betales af bedrifterne.
- (21) I betragtning af alt dette blev det besluttet at give førsteprioritet til de producenter, der har optaget lån til den almindelige rentesats for at dække tabene. Denne indfaldsvinkel blev anset for at være velegnet til de ugunstige vejrforhold og naturkatastrofer, som rammer Sardinien gentagne gange. Man vurderede således, at en af bedrifternes mulige løsninger på de gentagne naturkatastrofer og på de forsinkede og altid delvise erstatninger var at benytte sig af finansiering på langt og mellemlangt sigt med det formål at lette årsregnskaberne ved hjælp af nogle tålelige finansielle udgifter. At de usædvanlige og ugunstige vejrforhold ikke er et påskud for at yde støtte fremgår af Sardinien's århundredgamle historie, hvor sådanne fænomener er forekommet regelmæssigt, og det gælder navnlig årlig eller årstidsbestemt tørke med heraf følgende knaphed. Bortset fra enkeltstående begivenheder giver den ringe eller under alle omstændigheder meget uregelmæssige regnmængde desuden Sardinien en konstant ringere stilling end de mere heldige regioner på det italienske fastland og i Nord- og Mellemeuropa. Den kendsgerning, at der optages lån for at dække tabene, lader således til at være et tegn på de vanskeligheder, som de hyppigt forekommende ugunstige vejrforhold medfører. De italienske myndigheder konkluderer derfor, at spørgsmålet om prioriteten er uden betydning. Der er nemlig to muligheder. Enten er den foreslåede foranstaltning forenelig med traktatens bestemmelser, og så er det uforståeligt, at det er forbudt at prioritere. Eller også er foranstaltningen uforenelig med traktatens bestemmelser, og så må der ses bort fra prioriteterne. Efter regionen Sardinien's mening er det bestemt ikke logisk, at foreneligheden skal være afhængig af, om der eksisterer en eller anden prioritet eller ej.
- (22) De italienske myndigheder gør desuden opmærksom på, hvorfor det ikke var muligt at betale i det mindste en del af den supplerende erstatning i årene umiddelbart efter de skadevoldende begivenheder. De minder for det første om, at Italiens gældende lovgivning om naturkatastrofer er meget strengere end EF-lovgivningen, både med hensyn til erstatningsberettigelsesgrænserne og med hensyn til den maksimale erstatning for skader på afgrøder. I de fleste tilfælde overstiger denne ikke 3 mio. ITL, og den sættes op til 10 mio. ITL, hvis der er tale om beskyttede afgrøder. Investeringstab bliver alt efter omstændighederne erstattet med ydelser på 50 % eller 80 % af den støtteberettigede udgift til genskabelsen af den tabte investering. På Sardinien blev disse grænser sat op med en regionallov til dette formål i anledning af tørken i 1994-95, men kun for visse afgrøder. Det er således nødvendigt at fjerne de eksisterende grænser i lovgivningen, og det kan man kun gøre med en retsakt, sådan som det netop er tilfældet med den planlagte støtte i § 14. Hvis Kommissionen ikke godkender denne paragraf, bliver det umuligt at udbetale de allerede bevilgede erstatninger ligesom før i tiden.

- (23) For det andet skal man tage højde for, at de statslige og regionale bevillinger aldrig har været i stand til at opfylde virksomhedernes behov, og det er navnlig tilfældet med de små virksomheder, som kunne have fået et fuldt udbytte af de 3 mio. ITL. Når det gælder erstatninger for skader på afgrøder, har man derfor ikke benyttet sig af procentdele af det skyldige erstatningsbeløb, men derimod af nogle kriterier, som under alle omstændigheder repræsenterer en del af den lidt skade. Det er således klart, at man for hver af de 24 foreslåede erstatningsforanstaltningers vedkommende ikke kan angive den procentdel, der allerede er blevet betalt af det skyldige erstatningsbeløb.
- (24) De italienske myndigheder anmoder derfor om, at Kommissionen godkender den supplerende støtte, der er omhandlet i § 14, idet regionen Sardinien naturligvis har pligt til at undersøge de enkelte sager igen og fastlægge forskellen mellem det bevilgede beløb og den lidt skade.
- (25) I deres brev af 15. juni 2000 foreslår de italienske myndigheder, at støttebetingelserne ændres, og at bevillingen af støtten begrænses til en erstatning for produktionstabene i forbindelse med tørkeperioderne i årene 1988/89, 1989/90 og 1994/95 (begivenhed nr. 1, 2 og 21, som er nævnt i punkt 6). På grund af deres omfang og langvarige virkning er disse begivenheder nemlig efter de italienske myndigheders mening i overensstemmelse med de betingelser, der er fastlagt i punkt 11.1.2 i EF-rammebestemmelserne for statsstøtte i landbrugssektoren⁽⁶⁾, som de italienske myndigheder anser for at være gældende for den pågældende støtteordning.
- (26) De italienske myndigheder anfører, at tørkeperioderne berørte hele Sardinien område, og at de havde nogle alvorlige konsekvenser for landbrugsproduktionens samlede værdi, navnlig med hensyn til produktionen og planlægningen i de bedrifter, der blev ramt af tørken. De gentagne tørkeperioder reducerede ikke alene vinterafgrødernes udbytte, men forårsagede også vanskeligheder med hensyn til planlægningen af de afgrøder, der skal kunstvandes, og som normalt giver et bedre salgsresultat. Italien tilføjer, at de tørkeperioder, der ramte Sardinien, medførte anerkendte skader til et beløb af 1 178 mia. ITL, hvoraf kun 433 mia. ITL var genstand for erstatning.

IV

Vurdering

- (27) I henhold til traktatens artikel 87, stk. 1, er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. I det foreliggende tilfælde er Kommissionen af den opfattelse, at betingelserne for at kunne anvende traktatens artikel 87, stk. 1, er til stede. Kommissionen bemærker desuden, at dette ikke bestrides af de italienske myndigheder.
- (28) I regionallovens § 14 tages der højde for brugen af statsmidler med det formål at give regionen Sardinien landbrugere erstatning for de tab, de har lidt som følge af ugunstige vejrforhold. Der er tale om en selektivt ydet støtte, som udelukkende bevilges til de landbrugere, der har lidt et tab på over 35 % af deres landbrugs salgbar bruttoproduktion, og denne støtte begunstiger således disse landbrugere i forhold til andre landbrugere, der ikke er støtteberettigede. Ordningen fordrejer desuden konkurrencevilkårene og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Den giver de støttemodtagende landbrugere en gratis fordel i forhold til de andre, og den styrker således deres stilling på markedet. Da de italienske myndigheder ikke har givet oplysninger om det modsatte, er Kommissionen desuden af den opfattelse, at det med rimelighed kan antages, at i det mindste nogle af disse landbrugere driver virksomhed inden for sektorer, der kendetegnes af en betydelig samhandel mellem medlemsstaterne. I 1996 beløb de landbrugsfødevarer, som Italien importerede fra andre medlemsstater, sig til 28 734 mia. ITL, mens Italiens eksport til andre medlemsstater udgjorde 17 821 mia. ITL⁽⁷⁾.

⁽⁶⁾ EFT C 28 af 1.2.2000, s. 2.

⁽⁷⁾ Kilde: ministeriet for landbrugspolitik.

- (29) Der kan dog gøres undtagelser fra det i artikel 87, stk. 1, omhandlede forbud mod at yde statsstøtte. Som svar på Kommissionens brev af 17. maj 1999 oplyste de italienske myndigheder, at foranstaltningen efter deres opfattelse faldt ind under anvendelsesområdet for undtagelsen i traktatens artikel 87, stk. 2, litra b). Det er derfor hensigtsmæssigt at indlede vurderingen med en undersøgelse af dette argument.
- (30) I henhold til traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), er støtte, hvis formål er at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder, forenelig med fællesmarkedet.
- (31) Som undtagelse fra det generelle forbud mod at yde statsstøtte, der er omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1, skal artikel 87, stk. 2, litra b), fortolkes snævert. Ugunstige vejrforhold som haglbyger, frost, is, tørke, regn og blæst kan ikke i sig selv betragtes som naturkatastrofer efter traktatens artikel 87, stk. 2, litra b). Inden for landbrugssektoren er det dog Kommissionens faste praksis — som bygger på principperne i Kommissionens tjenestegrenes arbejdsdokument nr. VI/5934/86, der er nævnt i de italienske myndigheders bemærkninger — at sidestille sådanne ugunstige vejrforhold med naturkatastrofer, såfremt de tab, støttemodtageren har lidt, er af en vis størrelsesorden. Kommissionen har f.eks. godkendt udbetalingen af støtte efter traktatens artikel 87, stk. 2, litra b), som erstatning for skader på grund af ugunstige vejrforhold såsom haglbyger, frost, is, tørke, regn og blæst, hvis støttemodtagernes tab når minimumsgrænsen på 30 % i de almindelige regioner (og 20 % i de ugunstigt stillede områder) af den normale årlige produktion, der defineres som gennemsnitsproduktionen i treårsperioden forud for det år, hvor den skadevoldende begivenhed fandt sted. Såfremt der er tale om et tab af investeringsproduktiviteten, skal skaden overstige 10 % det første år og den samlede skade over flere år skal overstige henholdsvis 30 % og 20 % af den normale årlige produktion. Støttebeløbet må ikke være højere end de skader, de enkelte bedrifter har lidt. Denne praksis blev for kort tid siden stadfæstet i Kommissionens nye rammebestemmelser for statsstøtte i landbrugssektoren ⁽⁸⁾.
- (32) Først bekræftede de italienske myndigheder, at formålet med regionallovens § 14 var at give tilladelse til udbetalingen af støtte som erstatning for de skader, der var opstået efter 24 meteorologiske begivenheder (tørke, regn, blæst, haglbyger og frost), som fandt sted på Sardinien mellem 1989 og 1996. Herefter foreslog de italienske myndigheder, at erstatningen blev begrænset til tre meteorologiske begivenheder (nemlig tørke), der fandt sted mellem 1989 og 1995. De italienske myndigheder understreger desuden, at støttebevillingen er betinget af, at skadens størrelse mindst når op på 35 % i det pågældende geografiske område, og at de enkelte producenters tab mindst svarer til 35 % af deres salgbare bruttoproduktion, der defineres som den samlede årlige produktion, der kan sættes til salg, og ud fra de almindelige produktionsniveauer i den sidste treårsperiode. Denne procentsats overstiger de minimumsniveauer, som Kommissionen har fastlagt (20 % for de ugunstigt stillede områder og 30 % for de andre regioner). Desuden vil man udelukkende udbetale den støtte, der blev fastlagt på det tidspunkt, hvor naturkatastrofen fandt sted, eksklusive renter.
- (33) I sit brev af 17. maj 1999, hvor proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, blev indledt, var Kommissionen således af den opfattelse, at hver enkelt af de 24 klimatiske begivenheder, der er nævnt i tabellen i punkt 6, var i overensstemmelse med Kommissionens tidligere anvendte kriterier for vurderingen af støtte med det formål at erstatte de tab, der skyldes ugunstige vejrforhold som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 2, litra b). Kommissionen besluttede derfor ikke at gøre indsigelse mod den støtte, der var blevet ydet tidligere på baggrund af de retsakter, som er nævnt i anden kolonne i tabellen i punkt 6.
- (34) Regionallovens § 14 gør det muligt at udbetale supplerende støtte til landbrugere, der allerede har modtaget erstatning inden for rammerne af tidligere regionallove. De italienske myndigheder har givet deres garanti (som Kommissionen betragter som gyldig) for, at det samlede støttebeløb, der er blevet udbetalt inden for rammerne af tidligere regionallove og af § 14, ikke vil overstige det samlede beløb på de skader, som landbrugerne reelt har lidt, og som blev fastsat af regionalforvaltningens embedsmænd, da den skadevoldende begivenhed fandt sted.

⁽⁸⁾ Se fodnote 6.

- (35) Kommissionen anså det dog for nødvendigt at indlede proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, i betragtning af usikkerheden med hensyn til den periode (ti år), der var gået efter de pågældende ugunstige vejrforhold, og i betragtning af de konsekvenser, som erstatningens udbetaling flere år senere kunne have for konkurrencevilkårene i de berørte sektorer.
- (36) Ifølge de italienske myndigheders bemærkninger burde Kommissionen ikke tage perioden efter de ugunstige vejrforhold i betragtning. I artikel 87, stk. 2, litra b), er der ikke noget krav om en sådan tidsbegrænsning for udbetalingen af støtte. Når først det er blevet konstateret, at landbrugeren har lidt en skade, som overstiger minimumsgrænsen, burde støtten kunne udbetales uden hensyntagen til, hvor lang tid der er gået, siden begivenheden fandt sted. Ved at sætte en tidsbegrænsning for støtteudbetalingen forsøger Kommissionen efter de italienske myndigheders mening at opstille en yderligere betingelse, der ikke er taget højde for i traktaten.
- (37) Kommissionen mener ikke, at denne teori er rigtig. I artikel 87, stk. 2, litra b), står der, at »støtte, hvis formål er at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder«, er forenelig med fællesmarkedet. Det fremgår således heraf, at der skal være to betingelser til stede, før en støtte kan godkendes: For det første skal det være en naturkatastrofe, som har forårsaget skaden, og for det andet skal støtten ydes for at råde bod på de skader, den har forårsaget. I det foreliggende tilfælde er Kommissionen enig i, at landbrugeren har lidt skade som følge af de ugunstige vejrforhold, det drejer sig om, og den anerkender desuden de italienske myndigheders garanti for, at det støttebeløb, der skal udbetales, ikke vil overstige de lidt tab. I sit brev af 17. maj 1999 slog Kommissionen dog fast, at det er nødvendigt at kontrollere, om støtten reelt bliver bevilget for at råde bod på de skader, som de ugunstige vejrforhold har forårsaget. Kommissionen har i den forbindelse identificeret to faktorer, der giver anledning til tvivl, nemlig den tid, der er gået, siden begivenhederne fandt sted, og den kendsgerning, at støtteudbetalingen først og fremmest sker til de landbrugere, som har finansielle vanskeligheder, og ikke til dem, der har lidt den største skade. Ved at henvise til den tid, der er gået, siden begivenhederne fandt sted, forsøger Kommissionen således ikke at opstille en yderligere betingelse, der ikke er medtaget i traktaten. Kommissionen bekræfter derfor sit synspunkt, nemlig at en støtte, der skal kunne anses for at have det formål at råde bod på skader forårsaget af usædvanlige begivenheder, skal ydes inden for et rimeligt tidsrum efter, at den skadevoldende begivenhed har fundet sted, idet der tages højde for alle de relevante faktorer.
- (38) Italien hævder ligeledes, at henvisningen til »et rimeligt tidsrum« er alt for vag og subjektiv, og at den giver anledning til usikkerhed på det juridiske plan. Eventuelle tidsbegrænsninger bør efter Italiens mening fastlægges på forhånd og for en klart defineret periode.
- (39) Kommissionen er af den opfattelse, at disse bemærkninger beror på en misforståelse af den tvivl, Kommissionen nærer med hensyn til støtteordningen. Kommissionen er ikke modstander af udbetalingen af denne støtte, blot fordi der er gået en vis tid siden de ugunstige vejrforhold, men tidens gang er en af de forskellige faktorer, der får Kommissionen til at tvivle på, hvorvidt den anmeldte foranstaltning rent faktisk har til formål at råde bod på de skader, som de ugunstige vejrforhold har forårsaget. Denne og andre faktorer bør vurderes i lyset af de særlige omstændigheder ved dette tilfælde, så man kan fastlægge, om støtten falder ind under anvendelsesområdet for betingelserne i den undtagelse, som er omhandlet i artikel 87, stk. 2, litra b).
- (40) Netop af den grund har Kommissionen ikke forsøgt at fastlægge det tidsrum, der kan betragtes som rimeligt. I forbindelse med udførelsen af sin opgave med konstant at føre kontrol med alle de gældende støtteordninger i medlemsstaterne præciserede Kommissionen i punkt 11.1.2 i de nye rammebestemmelser for statsstøtte i landbrugssektoren, at uden speciel begrundelse, f.eks. begivenhedens art og omfang eller det forhold, at skaden først manifesterer sig senere eller fortsat manifesterer sig, vil Kommissionen ikke godkende forslag om støtte, der fremsættes mere end tre år efter, at begivenheden fandt sted. Disse rammebestemmelser trådte principielt i kraft den 1. januar 2000, men på grund af retssikkerheden og for at beskytte forsvarsretten (indledningen af proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, skete efter Kommissionens tidligere praksis), anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at anvende dem med tilbagevirkende kraft i det foreliggende tilfælde.

- (41) Italien foreslår, at en eventuel tidsbegrænsning for udbetalingen af støtte fastlægges til ti år, hvilket svarer til den i forordning (EF) nr. 659/1999 omtalte tidsbegrænsning på ti år, der gælder for tilbagebetalingen af ulovligt udbetalt støtte. Italien hævder ligeledes, at Kommissionen ikke er konsekvent, eftersom den ikke gjorde indsigelse mod udbetalingen af støtte til erstatning for skader forårsaget af den gule tomatvirus fra salgsåret 1994-95, mens nogle af de i § 14 omhandlede klimatiske begivenheder fandt sted efter denne dato. Ifølge de italienske myndigheders bemærkninger burde Kommissionen derfor i det mindste give tilladelse til udbetalingen af støtte til de begivenheder, som fandt sted i og efter 1994.
- (42) Også i dette tilfælde beror de italienske myndigheders bemærkninger på en misforståelse af den tvivl, Kommissionen har givet udtryk for med hensyn til den pågældende foranstaltning. Kommissionen kan under alle omstændigheder ikke godkende de italienske myndigheders argument om ligheden med den forældelsesfrist på ti år, som gælder for tilbagebetalingen af ulovlig støtte, og som er fastlagt i artikel 13 i forordning (EF) nr. 659/1999. Som det fremgår af betragtning 14 i forordningen, er denne tidsfrist fastsat af hensyn til retssikkerheden. Tidsfristens administrative karakter bekræftes desuden i artikel 13, stk. 2, i henhold til hvilken de procedurer, som Kommissionen indleder over for ulovlig støtte, afbryder forældelsesfristen.
- (43) Kommissionen tilbageviser ligeledes beskyldningen for at være inkonsekvent, fordi den på den ene side har givet tilladelse til udbetalingen af støtte til erstatning for skader som følge af en plante sygdom regnet fra salgsåret 1994-95, mens den på den anden side har givet udtryk for tvivl med hensyn til udbetalingen af støtte med det formål at råde bod på de skader, der blev forårsaget af ugunstige vejrforhold efter denne dato. Først skal det understreges, at ifølge de italienske myndigheders oplysninger tog regionallovens § 14 oprindeligt sigte på at muliggøre en støtte til 24 klimatiske begivenheder, som fandt sted mellem 1988 og juni 1996. Det var reelt kun fire af disse begivenheder, der fandt sted i eller efter 1994. Eftersom alle disse begivenheder falder ind under den anmeldte foranstaltnings anvendelsesområde, bør de efter Kommissionens mening behandles under ét. Desuden vil man ved at sætte tidsbegrænsningen til 1994/95 udelukke muligheden for, at der ydes erstatning for to af de tre tørkeperioder, som er nævnt i Italiens seneste forslag, og man skal huske, at hvis Kommissionen forsøgte at fastlægge en ad hoc-tidsbegrænsning for de enkelte begivenheder, når det gælder støtteberettigelsesperioden, ville den netop gøre det, som den ikke burde gøre efter de italienske myndigheders mening, nemlig fastlægge en skønsmæssig tidsbegrænsning for anvendelsen af artikel 87, stk. 2, litra b).
- (44) Det skal endvidere bemærkes, at Kommissionen almindeligvis ikke betragter plantesygdomme og epizootier som usædvanlige begivenheder efter traktatens artikel 87, stk. 2, litra b). Kommissionen har derfor undersøgt støtten i lyset af den undtagelse, som er omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), og den fandt, at den pågældende støtte ikke kunne betragtes som støtte, der fremmer udviklingen af visse erhvervsgræne eller økonomiske regioner, og som ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. De faktorer, der skal tages højde for ved denne vurdering, er meget anderledes end dem, som skal anvendes ved fastlæggelsen af, hvorvidt en støtte har til formål at råde bod på skader, der forårsages af naturkatastrofer eller andre usædvanlige begivenheder.
- (45) Ifølge de italienske myndigheders bemærkninger vil der opstå problemer med en mulig konkurrenceforvridning, såfremt udbetalingen af den støtte, der skal råde bod på skader som følge af ugunstige vejrforhold, bliver forsinket med blot et enkelt år, og det er ikke et praktisk kriterium for støtteudbetalingen, om landbrugeren har fået dækket sit tab eller ej. Italien bestrider dog ikke Kommissionens udtalelse om, at jo mere støtteudbetalingen er forsinket, jo større er risikoen for konkurrenceforvridning. Kommissionen har desuden aldrig hævdet, at landbrugerens evne eller manglende evne til selv at råde bod på skaderne ved hjælp af egne midler eller ved at reducere sin egen indkomst skal være et kriterium for støtteudbetalingen. Der er således ikke noget grundlag for de italienske myndigheders bemærkninger i den forbindelse.
- (46) Med hensyn til de italienske myndigheders forslag om at lade erstatningen være begrænset til de landbrugere, der blev ramt af tørkeperioderne (tre ud af 24 tilfælde af ugunstige vejrforhold), er Kommissionen af den opfattelse, at en sådan løsning ikke ville fjerne de forbehold, den har fremsat med hensyn til foranstaltningens godkendelse efter artikel 87, stk. 2, litra b). For det første går to af de tre tørkeperioder tilbage til 1988/89 og 1989/90. For det andet tilføjer Italien med sit forslag et

nyt og selektivt element, der kun ville kunne godkendes med henblik på erstatningsberettigelse, såfremt den skade, tørken forårsagede, kunne betragtes som vedvarende til forskel fra de andre ugunstige vejrforhold. Selv om Kommissionen ikke har vanskeligt ved at indrømme, at tørkens konsekvenser for landbrugsproduktionen teoretisk set kan være længere end andre begivenheder (f.eks. kraftige regnbyger), er den dog af den opfattelse, at denne faktor i højere grad afhænger af skadens omfang end af dens karakter. De italienske myndigheder har udelukkende givet en generel beskrivelse af tørkens indvirkning på bedrifternes økonomi uden at vurdere de vedvarende økonomiske konsekvenser, som kan vare op til 12 år.

- (47) Kommissionen godkender således de italienske myndigheders bemærkninger om, at det kan tage en vis tid og måske flere år at ordne alle formaliteterne i forbindelse med ansøgninger om støtte med det formål at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder. Som regel vedtages den almindelige beslutning om støtteudbetaling og de første budgetbevillinger dog hurtigt efter den pågældende begivenhed. I det foreliggende tilfælde bemærker Kommissionen faktisk, at ud af de 24 naturkatastrofer, som de italienske myndigheder henviser til, forholdt det sig i 21 tilfælde således, at de regionale foranstaltninger, der tog sigte på udbetalingen af en foreløbig støtte, blev vedtaget enten det år, hvor begivenheden fandt sted, eller året efter. Kommissionens tvivl med hensyn til den pågældende foranstaltning skyldes, at man nu, hvor der er gået en periode på op til ti år, efter at begivenhederne fandt sted, foreslår at yde en supplerende støtte ud over de grænser, der var fastsat i lovgivningen, da den indledende støtte blev udbetalt.
- (48) Hvad angår Kommissionens tvivl om den førsteprioritet, som Italien giver de landbrugere, der har optaget lån til den almindelige rentesats for at dække tabene, svarer de italienske myndigheder kort sagt, at dette aspekt er irrelevant, når blot det er blevet konstateret, at de pågældende landbrugere har lidt tab som følge af de ugunstige vejrforhold. I betragtning af det store antal støttemodtagere og den sandsynlige begrænsning af de midler, der er til rådighed, vil det efter de italienske myndigheders mening under alle omstændigheder være nødvendigt at give nogle støttemodtagere førsteprioritet, og de regionale myndigheder fandt det hensigtsmæssigt at give førsteprioritet til de forgældede landbrugere.
- (49) Af ovenstående grunde kan Kommissionen ikke godkende teorien om, at landbrugerne skulle have ret til at modtage støtte efter artikel 87, stk. 2, litra b), alene af den årsag, at de har lidt et tab på et tidligere tidspunkt. Kommissionen betragter desuden ikke de italienske myndigheders begrundelse for at give førsteprioritet til de landbrugere, som har optaget lån for at dække tabene, som helt overbevisende. I den tidligere brevveksling om dette spørgsmål understregede de italienske myndigheder, at landbrugerne umiddelbart efter de ugunstige vejrforhold havde indgivet behørigt dokumenterede ansøgninger, som var blevet behandlet af forvaltningen inden udbetalingen af den indledende støtte. Det lader således til at være relativt enkelt at finde ud af, hvor stor en del af tabsbeløbet der ikke blev erstattet i første omgang, og at bevilge de tilrådighedsstående midler i proportion hermed.
- (50) De italienske myndigheder skriver følgende i deres bemærkninger:

»At de usædvanlige og ugunstige vejrforhold ikke er et påskud for at yde støtte fremgår af Sardinien's århundredgamle historie, hvor sådanne fænomener er forekommet regelmæssigt, og det gælder navnlig årlig eller årtidsbestemt tørke med heraf følgende knaphed. Bortset fra enkeltstående begivenheder giver den ringe eller under alle omstændigheder meget uregelmæssige regnmængde desuden Sardinien en konstant ringere stilling end de mere heldige regioner på det italienske fastland og i Nord- og Mellemeuropa. Den kendsgerning, at der optages lån (til den almindelige rentesats) for at dække tabene, lader således til at være et tegn på de vanskeligheder, som de hyppigt forekommende ugunstige vejrforhold medfører.«

Kommissionen er ikke klar over, hvilken forbindelse der i denne tekst antages at være mellem låntagningen og de ugunstige vejrforhold, eftersom disse vejrforhold jo kun er en af de mulige årsager til landbrugernes gældsætning. Desuden forstærker henvisningen til Sardinien's generelle klimaforhold Kommissionens tvivl om, hvorvidt foranstaltningen tager sigte på at hjælpe landbrugere med finansielle vanskeligheder i stedet for at råde bod på skader, der er forårsaget af punktvis naturkatastrofer.

- (51) Endelig anfører de italienske myndigheder som svar på et spørgsmål fra Kommissionen, at årsagen til, at landbrugere ikke fik udbetalt fuld erstatning for deres tab tidligere, dels er de begrænsede offentlige midler og dels eksistensen af de øvre grænser, som den daværende lovgivning satte, og som ville blive afskaffet med nærværende foranstaltning. Eftersom Kommissionens politik giver mulighed for en støtteudbetaling på op til 100 % af de lidte tab, med forbehold for forud fastlagte grænser, gør Kommissionen ikke indsigelse mod afskaffelsen af den øvre grænse for erstatninger for fremtidige tab. De italienske myndigheders forklaringer fjerner dog ikke Kommissionens tvivl om anvendelsen med tilbagevirkende kraft af denne foranstaltning, når det gælder støtte, der har til formål at råde bod på tab som følge af ugunstige vejrforhold, som fandt sted for over ti år siden.

V

Konklusioner

- (52) Af ovenstående grunde fjerner de italienske myndigheders bemærkninger ikke Kommissionens tvivl om, hvorvidt regionallovens § 14 skal betragtes som en måde, hvorpå der kan ydes støtte til landbrugere med finansielle vanskeligheder uden at opfylde de betingelser, der er fastlagt i Kommissionens rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, og ikke som en foranstaltning med det formål at råde bod på skader som følge af ugunstige vejrforhold, som ifølge Kommissionens faste praksis kan sidestilles med naturkatastrofer efter traktatens artikel 87, stk. 2, litra b). Kommissionen mener derfor ikke, at foranstaltningen kan falde ind under undtagelsen fra det i denne artikel omhandlede forbud mod udbetaling af statsstøtte.
- (53) Italien har i sine skriftlige bemærkninger ikke foreslået et alternativt retsgrundlag for en eventuel godkendelse af støtten, og Kommissionen har heller ikke været i stand til at finde et sådant retsgrundlag på eget initiativ. Undtagelserne i artikel 87, stk. 2, litra a) og c), gælder tydeligvis ikke, hvilket også er tilfældet med undtagelserne i artikel 87, stk. 3, litra b) og d). Såfremt den pågældende støtte udgør en sektorstøtte, der udelukkende har til formål at reducere støttemodtagernes gældsætning uden nogen modydelser, skal den på baggrund af Domstolens domme ⁽⁹⁾ desuden betragtes som en simpel driftsstøtte, der er forbudt inden for landbrugssektoren. En sådan støtte kan på grund af sin karakter gribe ind i de fælles markedsordningsmekanismer, som går forud for de konkurrence-regler, der er fastlagt i traktaten ⁽¹⁰⁾. Da der ikke foreligger nogen beviser for foranstaltningens egnethed til at fremme udviklingen af visse erhvervsgrøner eller økonomiske regioner, kan den ikke falde ind under undtagelserne i artikel 87, stk. 3, litra a) og c) —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den statsstøtte, som Italien agter at yde i medfør af § 14 i i regionen Sardinien's lov af 4. februar 1998 om bestemmelserne for en fremskyndelse af brugen af EUGFL-midler (Udviklingssektionen) og hastende greb til fordel for landbruget, og som tager sigte på at erstatte de tab, der skyldes tidligere ugunstige vejrforhold, er uforenelig med fællesmarkedet.

Støtten kan derfor ikke ydes.

⁽⁹⁾ Dom afsagt af Retten i Første Instans den 8. juni 1995, sag T-459/93, Siemens mod Kommissionen, Sml. 1995 II, s. 1675, og den heri nævnte retspraksis.

⁽¹⁰⁾ Domstolens dom i sag 177/78, Pigs and Bacon Commission mod McCarren, Sml. 1979, s. 2161.

Artikel 2

Italien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. september 2000.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen
